

INBÖRDES BRÖDRASKAP

Många människor framställer i våra dagar den frågan, varför alla föreningar och sammanslutningar har att uppvisa en osämja och inre splittring, som ofta leder till att de faller sönder, de må vara av ideell, idrottslig eller merkantil natur. I början är alla fyllda av entusiasm, de framvisar en vällovlig kampiver, håg att offra tid, krafter och pengar på uppbyggandet av detta nya, som de väntar sig allt av.

Allteftersom tiden går börjar oppositionen sticka upp huvudet, den ene vill ha en viss sida av saken poängterad, den andre anser det vara av högsta vikt att något annat blir betonat. Orsaken är, att alla människors jag har kommit till starkare uttryck, frihet har givits oss, och däri ligger olust att underordna sig andras föreskrifter.

Denna frihet är en gåva, som givits oss av höga makter, vi bör bruka den rätt, om den skall bli till välsignelse. Det är inte fel att opponera sig mot det man finner orätt, men det är fel att lita alltför mycket på den egna rättfärdigheten. Allt skall provas, även den personliga åsiktens rätta värde.

Att bilda föreningar hör vår tid till, men de problem som följer därmed må vi rätt lösa. Det är högsta ledningen allt beror av, dess halt avgör värdet. Om sanning är dess ledstjärna, inbördes brödraskap dess medel och allas bästa dess målsättning, skall det som där åstadkommes leda till gott resultat. Det är viljan till det rätta, som må vara dens egenskap, som väljer att starta en ny sammanslutning.

Samma tendens till föreningars sönderfall kan spåras långt tillbaka i tiden, även då människans jag var mindre betonat än nu, var risken stor för osämja bland medlemmarna. Därför infördes för att stärka sammanhållningen bruket att bilda ordenssällskap, där individens makt var mindre stark. Där anbefalldes lydnad under dess lagar, och den som gick in i orden hade att underkasta sig villkoren.

Den orden som ägde idén om inbördes brödraskap som sköldemärke, var ägnad att äga bestånd. Om grundtanken var kärlek till alla, och denna genomträngde varje cell i dess sammansättning, var bandet starkt nog att hålla mot alla påfrestningar. I sådana ordnar gavs åt medlemmarna en form av frihet. i det dessa långsamt genom olika grader, som gav dem tid att pröva sin egen och ordens halt, fördes in i en kunskap om själens oberoende av alla band.

Många ordnar har under förfluten tid skapats fram med målet att föra människan genom invigningar till förening med sitt ursprung, Gud. Ingen sådan orden kunde bestå, om dess halt var mindervärdig, mycket snart blev denna genomskådad, ledaren kände medlemmarnas brist på förtroende. och orden kunde inte länge hålla bestånd.

Den förmåga att delge högsta andliga vishet till människan, som utmärkte många forna tiders ledare av höga ordnar, minskades under färden ner i den mörka materien, nyckeln till invigningarnas hemlighet gick förlorad, och ordnarna övergick, om de inte upplöstes, till sällskap för likasinnade bröder i världsliga idéers förverkligande. Så länge dessa idéer höll sig inom det ideellas ram, var allt gott och i nivå med människans utveckling mot lägre vibrationer, men eftersom på detta plan luciferkraften var stark, blev egen vinning det nya målet, och det som kallats inbördes brödraskap var inte längre värt detta namn.

Det har många gånger sagts att allt som varit skall komma upp på nytt, men med nya insatser som utmärkande företeelse. Den gamla formen för ordenssällskap skall återkomma, dessa skall leda till andlig visdom, men de forna invigningarna skall ersättas med undervisning. Den esoteriska kunskapen skall bli tillgänglig för alla som söker den och äger förutsättningar att mottaga den på rätt sätt.

De invigningar, som i forna tider ingick i ordnarnas hemliga ceremoniel skedde genom att hjässchakras öppnades. Detta skall icke längre ske, pannschakras skall bli det mottagande organet, och visdomen skall upptagas genom detta av

fysiska hjärnan. Allt skall ske så småningom, så som kunskap bibringas människan i andra sammanhang.

Hon skall ha lärt sig broderskapets idé på ett sådant sätt, att om hon inte är mogen följa ordens föreskrifter, skall hon utesluta sig själv genom en åtgärd verkställd av självkritiken, även om detta får formen av ett avståndstagande i oppositionell riktning. Protestens kraft skall dämpas genom en prövning i det undermedvetna, som utan att plåga vederbörande bringas upp till dagsmedvetandet. Kärlek till alla skall vara rättesnöret för ordens arbete, och när människan förenat kunskap med kärlek skall det som kommer ut därav leva för framtiden för att överbringa resultatet åt en ny värld.

Denna nya värld skall skapas fram genom att människan möter lidandet, det har ofta sagts, men lidandet renar och leder till offerhandlingar och kärleken växer fram ur dess frö. Individens fria vilja skall icke eftersättas, men när allas lika rätt att utöva sin fria vilja blivit tillbörligt uppskattad, skall förhållandet mellan människor regleras förnuftsenligt, och ett gott resultat för alla uppnås.

Det som åstadkommes i en orden, sådan den här beskrivits, kommer att ge människan den kunskap om de kosmiska lagarna, varur nya färdigheter framväxer. Att nå kännedom om dimensionerna, behärska dem och utnyttja lärdomen kommer att lära henne nya uttrycksmedel för hennes livsföring. I kärlek till medmänniskan skall detta nya växa fram. Om icke det inbördes brödraskapet blir rätt uppfattat, kommer kunskap icke att delges henne, hon blir ställd utanför. Hennes längtan att bli en erkänd medlem i klanen, kommer att leda henne rätt.

Den kunskap som delges den som rätt följer studiernas väg, skall bestå i förmåga att rätt utnyttja allt som står till förfogande på detta nyuppnådda plan. Först gäller det att veta vad det innebär att förstå tidens dimension. Tiden som ett nu-flöde skall vi inte längre hålla oss till. Tiden är en evighetsförreteelse, och skall behandlas och behärskas av människan på samma sätt som hon behärskar rummet. Ingen tänker sig rummet som ett förlopp, var man vet att rummet ÄR. Så skall också tiden uppfattas som ett VARA. De nu-punkter vi lever i är icke samma nu-punkter för hela universum, lika litet som den plats i rummet vi kallar "här" gäller för hela kosmos.

Det kan tyckas som om målet att uppnå denna kunskap skulle vara långt borta, men vi behöver inte se det så. Det händer så mycket i vår tid, som riktar blicken mot en ny fas i skeendet. Nya idéer om rätt levnad kommer fram i tal och skrift.

Kapitalismens demon framstår klar för alla som en farlig fiende att bekämpa även utan att gå till den kategori förföljare, som låtit pendeln slå över till motsatt ytterlighet, utan att själv göra sig fri från mammons trældom. Det finns medel för dem som styr våra öden att leda allt in i rätt riktning, men eftersom medlet heter lidande, och detta måste utdelas i rätt proportion och i rätt tid, kan icke omvändelsen till nya och bättre förhållanden inträda på en gång.

Men medlet för trygghet är inte att finna på det ekonomiska området. Kapitalismen är inte rätt forum för sinnesfrid. Den är att söka i världar, där penningen mist sin maktställning, och den rätta inbördes brödraskarleken har sin boning. Och dit skall vi alla nå med medel hämtade från samma broderskärlek. Det är att låta mål och medel sammanfalla till ett, och när detta har skett är all kamp ändad.

När denna sanning gått upp för människan skall hon kunna tänka på ett nytt sätt, och kunskapen om detta nya skall komma var och en till del, som känner längtan efter att nå nya vidder. Det skall skänkas henne i den mån hon lär sig reglerna för dess mottagande, och de heter inbördes brödraskap, omfattande kärlek till allt i Guds skapade värld. Allt liv i naturen skall ägnas denna kärlek, växter och djur skall behandlas på ett nytt sätt. Den trogne hunden skall vara

så som den numera alltmer visat sig ha tendens att bli, en kär vän, med vilken vi villigt delar vår lott. Men kärleken får inte uppblandas med strävan efter egen fördel och vinning.

Vi skall se till att få en ny blick på:

DJURENS STÄLLNING TILL MÄNNISKAN:

Vi vet att de tekniska färdigheter vi numera behärskar, också i länge sedan förfluten tid stått till vårt förfogande men under andra förutsättningar, och därför blivit annorlunda utformade. Vår miljö var förr i tiden gestaltad på ett annat sätt. Naturrikena stod inte i likalikt förhållande till oss som de numera gör. Djuren var oss närmare. Vi hade möjlighet att kontakta dem medels ett system som kan kallas telepati. Gamla sagor, som berättar om våra samtal med djuren, är genom generationer kvarlevande minnesbilder från denna tid. Sanna händelser ur livet har övergått att bli fantasieggande fabler.

Under lemuriska tiden var vår fysiska kropp av så lös sammansättning och vår eterkropp så väl utvecklad att allt detta vi kallar esoterisk kunskap, såsom astral- och etersyn, var oss välbekant. Vi hörde de kosmiska ljuden och var förtrogna med dofter, som hör etervärlden till. Dessa ting, som när de nu enligt återerineringslag på nytt uppträder, väcker förvåning, oro och misstänksamhet, är det meningen vi skall göra oss så förtrogna med att de leder oss till större kunskap istället för att utsättas för våra misstänksamma funderingar över orimligheter som sker med oss.

Naturen vet när vi är färdiga ta emot det nya, den gör inga misstag, eftersom den är befolkad med väsen, som i vetande står vida över vad vi föreställer oss. Den gamla uppfattningen om naturen som en blint verkande, mekanisk faktor skall vi lägga åt sidan. Bilden av verkligheten blir falsk, om vi inte vill följa med och ta del av de nya erfarenheter, som kommer oss till del.

Om vi är villiga se på det oss omgivande på ett nytt sätt, får bilden en annan sammansättning, harmonien framträder. Den oro och ångslan vi ständigt jagas av genom överhopning av uppgifter, ofta självpåtagna, skulle dämpas ner om vi vilade ut i betraktande av naturens lugna rytm i allt den verkställer.

Djurriket, som står inför oss som en värld skild från människan genom eoner av långsam utveckling i olika riktningar, är inte oss så avlägsen som vi tror. Vi är grenar av samma träd, och så som alla grenar får liv av saften som suges upp till varje del av trädet, så näres vi alla från samma stam, som är den ursprungliga människan. Vi skall i vår samvaro med djuren lära oss i dem se våra bröder.

Människan älskar numera att omge sig med djur., vilket är väl värt att bemärka i detta sammanhang. Det är hundar och katter och andra fyrfotadjur, fåglar och sköldpaddor. Mer än förr samlar hon dem omkring sig, och detta trots att våra dagar är fyllda av brådslande göromål, färder över kontinenter, där djuren utgör en hämmande faktor i rörelsefriheten.

Det är mening med allt som sker, så har då också denna nymodiga vana en djup innebörd. Det är så att de högre husdjurens möjlighet att övergå till människoriket nu måste utnyttjas, eftersom dörren snart stängs för dem. Tiden är inom kort tilländalupen, därför tvingas många att påskynda sina strävanden, människan är dem behjälplig. Den omständigheten att vibrationerna kraftigt ökat över hela vår jord, är en bidragande faktor till deras favör.

Det är inte endast husdjuren som ändrat levnadsvanor, stora förändringar sker inom alla djurarter. Ingen undgår att erfara denna omgestaltning i sin omgivning. Våra nyhetsförmedlare rapporterar ständigt om djur av olika slag, som nu uppträder på sådana orter, där dessa förr aldrig sågs.

Lägre djurarter blir varse förändringarna på de dofter vinden sprider från våra industrier, en del av dessa är till nytta för dem, de flesta till ska-

da. Balansen blir rubbad genom utrotning, den naturliga fördelningen mellan artens antal och utvecklingsmöjligheter är störd. Det arbete detta förorsakar dem som har till uppgift att reglera jämvikten, kan vi inte föreställa oss. Resultatet av deras möda blir ständigt tillintetgjort genom våra åtgärder. Detta bringar oss karmisk skuld visavi djuren, som icke befinner sig i samma situation som vi i denna sak, idet de icke är bundna av karmas lagar, eftersom de aldrig beblandat sig med luciferkraften.

Den skulden måste betalas, och det kommer att kosta oss svåra umbäranden. Djuren kan med våld ta ut sin rätt. De sjukdomar förorsakade av mikrober, som våra läkare bemödar sig om att bli herrar över är en del av det arbete vi själva har utlöst genom oförstånd och dålig tillämpning av livets primära lagar.

Vi skall lära oss behandla djuren som våra bröder. Om vi nalkas skogens invånare i kärlek utan bössa på axeln, skall vi finna att tiden är nära, då vi når dem med vår överlägsna viljekraft. Att telepatiskt samtala med dem är inom möjligheternas ram. Om vi övar sådan tankeöverföring, kommer vi att finna, hur lyhörda de är för våra tankeviskningar. Trots att de fruktar människan, som de mestadels möter som fiende, är deras vakenhet för tankeformer alltför starkt utvecklad för att de skulle avstå från att hörsamma anropet.

Att möta alla djur i kärlek innebär något alldeles nytt. Vi hör i radio från våra kära djurvänner vilka intressanta erfarenheter dessa gör, när de ute i skog och mark lyssnar till ljuden från deras eteriska samtal. Det är ljudvägor av subtilaste slag, dallringar i etern, som ger återklang i ett känsligt sinne och stämmer det i rytmisk samklang med naturens starka, livgivande krafter. Det är dessa musikaliska klanger vi skall ta vara på och lyssna till. De är nära släkt med det innersta i naturens väsen, och skänker därför ro i sinnet. De står i rapport med all-livet i medveten omedelbarhet.

Att lära känna dessa hemligheter hjälper människan att lösgöra sig från de band, som alltför länge bundit henne vid det artificiella. Vi söker oss ut till skogarna med dess djurliv, så snart vi har ledig tid. Denna drift är naturens egen reaktion mot det tyngande i det dagliga arbetets hets. Vi får inte glömma djurens del i det återuppbyggnadsarbete, som ständigt måste försiggå med den hetsade nutidsmänniskan. Hon måste dagligen återställas till rätt rytm från det som binder, annars kan överbelastningen bli till permanent rubbning i balansen.

Det är här djuren har så mycket att lära människan. De ger sig icke hän åt något som rubbar deras lugna rytm, det är av dem vi skall lära den rätta avspänningen. Betrakta en katt som mornar sig, tempot i varje rörelse är fulländat. Den är ett med all-livet, känner dess pulsslag, vet att allt är rätt beställt med tillvaron, även om människan gjort sitt till att rubba jämvikten. Den måste upprätthållas, om hon tredskas får lidandet lära henne återgå till rätt inställning till den levande värld, som omger henne.

Vi skall lära av djuren, och de skall lära av oss. Med ömsesidigt utbyte av kunskaper skall vänskapen upprätthållas och kärlek växa fram till allt liv i tillvaron. Allt har liv, men det vi möter i rörlig motsvarighet till vår egen livsform står oss närmast, är mest mottagligt för den kärlek vi äger i överflöd att dela ut till dem. Så skall de lära sig förstå, att människan är ett väsen, som möter dem i sann, uppoffrande vänskap, och de skall komma oss tillmötes i glädje. Längre nog har de väntat på den dag, då de utan fruktan finge slå sig ned vid våra fötter och känna en samhörighet, som leder till högre utveckling mot riken, som skall öppnas för oss alla i kärlek utan tal.

Elisabeth Lansenor.